

New Thai Entrance Examination System with University Ranking

Theeraporn Verathaworn

ABSTRACT

This paper discusses the effect of the new entrance examination system through university ranking since the Asiaweek magazine uses different criteria each year. In the first year (2540 B.E. or 1997 C.E.), the magazine used five main factors with assigned proportions in which the total proportion of all main factors is the criterion for university ranking. In the second year, the magazine used the four of the same criteria as the first year and replaced the faculty resources main factor by a research output main factor. The assigned weights for each main factor were changed except for the faculty resources main factor. This year, the magazine used the same main factors as the second year with the same weight. However, the weights of some main factors are derived differently, especially a portion of the student selectivity main factor concerning the number of first year students accepted compared with total applicants.

What happens in this new entrance examination system is that the selectivity (from students competing for admission) of some favourite faculties such as Medicine and Engineering is approximately reduced to 2:1 while the selectivity of formerly less popular faculties is approximately increased to 40:1. Thus, if the magazine still implements the same criteria for the next university ranking, some famous Thai university rankings will be even poorer. The author also points out some inconsistencies in the magazine's university ranking results since the criteria are not suitable for ranking academic institutions. In facts, one should use a rating system instead of a ranking system to classify academic institutions.

เอ็นทรานซ์ระบบใหม่กับการจัดอันดับมหาวิทยาลัย

ธีระพร วีระถาวร

บทคัดย่อ

ในบทความนี้ผู้เขียนได้กล่าวถึงผลกระทบของเอ็นทรานซ์ระบบใหม่ซึ่งอาจจะมีต่อการจัดอันดับมหาวิทยาลัย เพราะเกณฑ์ที่นิตยสารเอเชียวิกใช้ในการจัดอันดับในแต่ละปีมีส่วนที่แตกต่างกัน ในปีแรก(พ.ศ. 2540) ได้ใช้องค์ประกอบหลัก 5 ด้าน โดยกำหนดสัดส่วนในแต่ละด้านและนำผลรวมของทุกด้านเป็นเกณฑ์ในการจัดอันดับ สำหรับปีที่ 2 (พ.ศ.2541) ได้ใช้องค์ประกอบหลัก 5 ด้านซึ่งเหมือนเดิม 4 ด้าน โดยทดแทนด้านคุณค่าสำหรับเงิน (value for money) ด้วยผลงานวิจัย (research output) และน้ำหนักของสัดส่วนเกือบทุกองค์ประกอบหลักมีการปรับเปลี่ยนจากเดิมยกเว้นด้านทรัพยากรอาจารย์ (faculty resources) และในปีที่ 3 (พ.ศ.2542) การจัดอันดับได้ใช้องค์ประกอบหลักเหมือนปีที่ 2 โดยมีน้ำหนักของสัดส่วนในแต่ละองค์ประกอบหลักเท่ากับปีที่ 2 แต่การคิदन้หนักบางองค์ประกอบหลักมาจากส่วนย่อยที่ไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนย่อยขององค์ประกอบหลักด้านการคัดเลือกนิสิตนักศึกษา (student selectivity) ที่เกี่ยวกับจำนวนนิสิตนักศึกษาปี 1 ซึ่งรับได้เทียบกับจำนวนผู้สมัครเข้าทั้งหมด สิ่งที่เกิดขึ้นในเอ็นทรานซ์ระบบใหม่นี้คือคืออัตราการแข่งขันของคณะยอคนิยม เช่น คณะแพทยศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ ลดลงเหลือประมาณ 2 : 1 ในขณะที่อัตราการแข่งขันของคณะที่ไม่ค่อยมีใครเลือกในอดีตกลับเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 40 : 1 เพราะฉะนั้นถ้านิตยสารดังกล่าวข้างต้นยังใช้เกณฑ์เดิมในการจัดอันดับครั้งต่อไป อันดับของมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในประเทศคงจะลดลงอีก และผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นถึงความไม่คงเส้นคงวาของผลการจัดอันดับของนิตยสารนี้เพราะเกณฑ์ที่นำมาใช้ไม่เหมาะสมสำหรับการจัดอันดับ (ranking) สถาบันการศึกษา ซึ่งในความเป็นจริงควรจะใช้วิธีการประเมิน (rating) สถาบันฯ มากกว่าการจัดอันดับ

1. ความนำ

ข่าวเกี่ยวกับการเอ็นทรานซ์ระบบใหม่ได้ขึ้นหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ชื่อดังหลายฉบับ เป็นเวลาเกือบสองสัปดาห์ในช่วงต่อของปลายเดือนเมษายนกับต้นเดือนพฤษภาคม ค.ศ. นี้ เพราะ ทปอ. (ที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย) ได้ประกาศยกเลิกการใช้ GPAX¹ และ PR² ซึ่งมีสัดส่วน 10% ของคะแนนเต็มในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย **สาเหตุที่ ทปอ. ต้องประกาศยกเลิกการใช้ค่าสถิติดังกล่าวเพราะได้เกิดการกระทำที่ไม่ถูกต้องในการคิดค่า GPAX และ PR โดยมุ่งหวังเพื่อให้นักเรียนในโรงเรียนของตนมีโอกาสสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้มากขึ้น** ถ้าผู้อ่านได้พิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว จะเห็นได้ว่าคะแนนที่คิดจาก GPAX และ PR มิใช่จะมีค่าเป็น 10% แต่จะมีค่ามากกว่านั้นมากเมื่อคิดเทียบกับคะแนนเฉลี่ยในแต่ละสาขาวิชาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ข้อสอบคัดเลือกมีความยากเพิ่มขึ้น ทบวงมหาวิทยาลัยได้รายงานเกี่ยวกับความสนใจของผู้สมัครสอบในการตัดสินใจเลือกคณะวิชา ผลปรากฏว่าคณะที่เคยเป็นที่สนใจของผู้สมัครสอบ เช่น คณะแพทยศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น มีผู้สมัครเข้าเรียนน้อยลงและมีอัตราการแข่งขันลดลงเหลือประมาณ 2:1 แต่บางคณะของบางมหาวิทยาลัยซึ่งไม่ค่อยมีใครสนใจเลือกในอดีตนั้น มีผู้สมัครสอบตัดสินใจเลือกเป็นอันมาก และมีอัตราการแข่งขันสูงถึงประมาณ 40:1 นอกจากนี้ คะแนนสูงสุดและต่ำสุดของคณะยอดนิยมในอดีตบางคณะก็มีค่าเพิ่มขึ้น **ปัญหาที่น่าสงสัยก็คือ คุณภาพของนิสิตนักศึกษาที่สอบเข้าได้ในปีการศึกษา 2542 นี้ มีคุณภาพดีขึ้นจริง ๆ หรือไม่** เพราะการตัดสินใจเลือกคณะวิชาได้กระทำภายใต้เกณฑ์ที่รวมค่า GPAX และ PR แต่การประกาศผลการสอบคัดเลือกไม่ได้พิจารณาค่าสถิติเหล่านี้ **และสิ่งที่น่าสงสัยต่อไปคือ ถ้าไม่มีการยกเลิกคะแนนที่ได้จากการคิดจากค่า GPAX และ PR มหาวิทยาลัยต่าง ๆ จะได้นิสิตนักศึกษาที่มีคุณภาพดีจริง ๆ หรือไม่** เนื่องจากเกณฑ์ที่นำมาคิดดังกล่าวไม่ถูกต้องในแง่ของหลักวิชาทางสถิติและหลักของการเปรียบเทียบ ซึ่งผู้อ่านสามารถอ่านเพิ่มเติมได้ใน (1) สิ่งที่นำเสนอใจพิจารณาต่อไปคือ ข้อมูลของการตัดสินใจเลือกคณะวิชาจะมีผลกระทบต่อการจัดอันดับของมหาวิทยาลัยอย่างไร ผู้เขียนขออนุญาตแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่เอ็นทรานซ์ระบบใหม่มีผลกระทบต่อการจัดอันดับของมหาวิทยาลัยดังนี้

¹ คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 ถึง ม.6)

² เปอร์เซ็นไทล์แรงค์ เป็นค่าที่แสดงที่น่าจะเป็นสะสมจากจุดเริ่มต้นจนถึงตำแหน่งของจุดนั้น เช่น Xp₅₀ (เปอร์เซ็นไทล์ ที่ 50) เป็นค่าที่แสดงว่าตำแหน่งดังกล่าวเป็นจุดมัธยฐาน (median) หรือจุดแบ่งครึ่ง

2. บทวิพากษ์

นิตยสารเอเชียวิกเป็นนิตยสารที่ตีพิมพ์ในฮ่องกงและได้เสนอผลการจัดอันดับมหาวิทยาลัยในเอเชียเป็นปีที่ 3 โดยผลการจัดอันดับในปีแรก (พ.ศ. 2540) ได้เป็นข่าวครึกโครมเพราะสื่อมวลชนบางฉบับได้นำผลลัพธ์ที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงมานำเสนอในช่วงต้น และผู้ใหญ่ในวงการศึกษบางท่านได้วิพากษ์วิจารณ์ผลการจัดอันดับเพราะมหาวิทยาลัยเก่าแก่ของประเทศ 2 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีรายชื่ออยู่ในลำดับที่ 44 และ 36 ตามลำดับ แต่ในความเป็นจริงข้อมูลที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยส่งไปมีเพียงองค์ประกอบหลักด้านชื่อเสียงทางวิชาการเท่านั้น โดยที่ในการจัดอันดับครั้งนั้น นิตยสารฯ ได้ใช้อันดับประกอบหลัก 5 ด้าน ได้แก่ ด้านชื่อเสียงทางวิชาการ (academic reputation) 30% ด้านทรัพยากรอาจารย์ (faculty resources) 25% ด้านการคัดเลือกนิสิตนักศึกษา (student selectivity) 20% ด้านทรัพยากรการเงิน (financial resources) 15% และด้านคุณค่าสำหรับเงิน (value for money) 15% ซึ่งผู้อ่านสามารถหารายละเอียดเกี่ยวกับข้อกังขาที่ผู้เขียนได้อธิบายไว้ใน (2) ในปี 2 (พ.ศ. 2541) นิตยสารเอเชียวิกได้จัดอันดับมหาวิทยาลัยในเอเชียอีกครั้งโดยใช้อันดับประกอบหลัก 5 ด้าน ได้แก่ ด้านชื่อเสียงทางวิชาการ 20% ด้านทรัพยากรอาจารย์ 25% ด้านการคัดเลือกนิสิตนักศึกษา 25% ด้านทรัพยากรการเงิน 10% และด้านผลงานวิจัย (research output) 20% ผู้อ่านจะเห็นได้ว่าองค์ประกอบหลักที่นิตยสารฯ ดังกล่าวใช้ในการจัดอันดับครั้งที่ 1 และ ครั้งที่ 2 จะเหมือนกันสี่ด้าน แต่น้ำหนักของสัดส่วนไม่เท่ากัน และในการจัดอันดับครั้งที่ 2 ทางนิตยสารฯ ได้ใช้อันดับประกอบหลักด้านผลงานวิจัยมาทดแทนด้านคุณค่าสำหรับเงิน นอกจากนี้ องค์ประกอบหลักด้านการคัดเลือกนิสิตนักศึกษามีวิธีคิดคะแนนไม่เหมือนกัน เพราะในปีแรกคิดคะแนนมาจาก 3 ส่วนย่อย แต่ในปีที่ 2 คิดคะแนนมาจาก 5 ส่วนย่อย ผลการจัดอันดับในปีที่ 2 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยมหิดล อยู่ในอันดับที่ 19, 41 และ 42 ตามลำดับ ซึ่งในปีนี้การให้ข้อมูลของมหาวิทยาลัยทั้งสามครบทุกด้าน สำหรับในปีที่ 3 (พ.ศ. 2542) นิตยสารฯ ดังกล่าวได้เปิดเผยผลของการจัดอันดับครั้งล่าสุด โดยใช้อันดับประกอบหลัก 5 ด้านเหมือนกับในปีที่ 2 และได้ให้น้ำหนักของสัดส่วนขององค์ประกอบหลักเหมือนเดิมทุกประการ ยกเว้นแต่การคิดคะแนนขององค์ประกอบหลักด้านการคัดเลือกนิสิตนักศึกษาได้คิดมาจาก 4 ส่วนย่อย ซึ่งเหมือนกับปีที่ 2 สามส่วนย่อย ผลการจัดอันดับในปีที่ 3 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยมหิดล อยู่ในอันดับที่ 29, 38 และ 39 ตามลำดับ ดังตารางการจัดอันดับที่ได้ตัดทอนมาบางส่วนดังนี้

ตารางการจัดอันดับมหาวิทยาลัยของนิตยสารเอเชียวิก (พ.ศ. 2542)

อันดับ รวม	ชื่อมหาวิทยาลัย	ชื่อเสียงฯ <20%>		อาจารย์ฯ <25%>		นักศึกษาฯ <25%>		การเงิน <10%>		ผลงานฯ <20%>		รวม <100%>
		ได้	อันดับ	ได้	อันดับ	ได้	อันดับ	ได้	อันดับ	ได้	อันดับ	
		1	Tohoku U.	16.28	14	19.53	3	21.76	5	6.49	3	
2	Kyoto U.	20.00	1	16.44	20	19.51	12	5.20	9	11.95	2	73.10
3	Seoul National U.	19.55	4	17.37	12	21.79	4	3.95	29	8.62	11	71.28
4	U. of Hong Kong	18.96	6	21.11	1	14.73	55	6.45	4	9.72	5	70.97
5	Taiwan U.	18.87	7	16.88	17	19.17	13	4.23	22	7.71	15	66.86
6	Nat. U. of Singapore	19.77	2	13.35	64	20.36	9	4.50	18	8.37	12	66.35
7	Chinese U. of Hong Kong	15.93	17	20.44	2	14.11	63	6.54	1	8.19	14	65.21
8	U. of New South Wales	17.49	10	18.40	5	15.35	49	4.14	24	9.32	8	64.69
9	Yensei U.	15.69	20	15.88	28	22.48	3	5.36	8	5.20	26	64.61
10	U. of Melbourne	19.38	5	15.03	44	15.97	40	4.33	21	9.80	4	64.50
29	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	16.07	16	16.27	25	15.82	42	3.58	37	3.03	46	54.77
38	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	12.82	39	16.37	24	16.21	36	4.34	19	1.68	68	51.42
39	มหาวิทยาลัยมหิดล	12.50	45	16.87	18	14.78	53	4.92	14	2.30	57	51.37

หมายเหตุ ผู้อ่านควรทำความเข้าใจในคำอธิบายต่อไปนี้เพื่อให้ผู้อ่านค่าต่าง ๆ ในตารางการจัดอันดับง่ายขึ้น ซึ่งผู้เขียนได้ตัดทอนมาบางส่วน และได้จัดค่าบางส่วนใหม่เพื่อให้เกิดความสะดวกในการนำไปใช้ ค่าองค์ประกอบ 5 ด้าน มีวิธีการประเมินดังนี้

1. **ด้านชื่อเสียงทางวิชาการ** แต่ละมหาวิทยาลัยได้รับการขอร้องให้ประเมินมหาวิทยาลัยต่าง ๆ โดยใช้มาตรา 1 ถึง 5 และนำค่ามาตราที่ได้มารวมกันและหารด้วยจำนวนผู้ตอบข้อมูล

2. **ด้านทรัพยากรอาจารย์** การประเมินหาได้จาก 5 ส่วนย่อย ดังต่อไปนี้คือ

ก) จำนวนอาจารย์ ที่มีคุณวุฒิสองกว่าปริญญาตรี ข) ค่ามัธยฐานของค่าตอบแทน ค) ค่าใช้จ่ายของมหาวิทยาลัยต่ออาจารย์ ง) ขนาดของห้องเรียน จ) อัตราส่วนระหว่างนิสิตนักศึกษาต่ออาจารย์ และได้มีการเพิ่มคะแนน 1.25% แก่มหาวิทยาลัยที่ให้สวัสดิการต่าง ๆ เช่น ที่พักฟรี เป็นต้น

3. **ด้านการคัดเลือกนิสิตนักศึกษา** การประเมินคิดมาจาก 3 ส่วนย่อย ดังนี้

ก) จำนวนนิสิตปี 1 ที่รับได้เทียบกับจำนวนผู้สมัครเข้าทั้งหมด ข) จำนวนผู้ลงทะเบียนเทียบกับจำนวนนิสิตนักศึกษาที่รับได้ ค) จำนวนนิสิตนักศึกษาซึ่งอยู่ใน 1% แรกของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายหรือได้เกรด A หรือเทียบเท่าในการสอบคัดเลือกของประเทศ ง) ค่ามัธยฐานของคะแนนของนิสิตนักศึกษาปี 1 ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย และได้มีการเพิ่มคะแนน 3% สำหรับสถาบันการศึกษาที่มีระบบการศึกษาซึ่งคัดเลือกก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

4. **ด้านทรัพยากรการเงิน** การประเมินคิดมาจาก 5 ส่วนย่อย ดังนี้ ก) ค่าใช้จ่ายรวม ข) ค่าใช้จ่ายรวมต่อนิสิตนักศึกษา ค) ค่าใช้จ่ายของห้องสมุดต่อนิสิตนักศึกษา ง) การมีสิทธิเข้าถึงอินเทอร์เน็ต จ) การมีสิทธิเข้าถึง E-mail

5. **ด้านผลงานวิจัย** การประเมินคิดมาจาก 5 ส่วนย่อย ดังนี้ ก) การอ้างอิงในวารสารทางวิชาการนานาชาติต่ออาจารย์โดยพิจารณาจากดรรชนีวารสารอ้างอิง ข) บทความที่ดีพิมพ์ต่ออาจารย์ในวารสารทางวิชาการของเอเชีย ค) ทุนการวิจัย ง) คณาจารย์ที่จบปริญญาเอก จ) นิสิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

ในบทความนี้ผู้เขียนขออนุญาตยกประเด็นขององค์ประกอบหลักด้านการคัดเลือกนิสิตนักศึกษา มาเชื่อมโยงกับการจัดอันดับของมหาวิทยาลัย เพราะเป็นประเด็นที่ผู้อ่านจะเห็นผลกระทบของเอ็นทรานซ์ระบบใหม่ที่มีต่อการจัดอันดับมหาวิทยาลัยของนิตยสารฯนี้ชัดเจน **ถ้าผู้อ่านพิจารณาเกณฑ์การประเมินขององค์ประกอบหลักนี้จะเห็นได้ว่า ส่วนย่อยข้อ ก) จะมีผลกระทบมากที่สุด เพราะคณะที่มีระดับคะแนนสอบเข้าสูง เช่น คณะแพทยศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น จะมีผู้สมัครสอบตัดสินใจน้อยลง เพราะเกรงว่าจะพลาดจากการคัดเลือกได้ง่าย ซึ่งข้อมูลของทบวงฯก็ยืนยันตรงกันที่ว่า อัตราส่วนของการแข่งขันของคณะยอดนิยมนั้นจะลดเหลือประมาณ 2:1 เท่านั้น ในขณะที่อัตราส่วนของการแข่งขันของบางคณะกลับสูงขึ้นถึงประมาณ 40 : 1 และถ้าผู้อ่านพิจารณาผลการจัดอันดับมหาวิทยาลัยในเอเชียที่อยู่ในอันดับขององค์ประกอบหลักด้านการคัดเลือกนิสิตนักศึกษาตั้งแต่อันดับที่ 40 ขึ้นไป เช่น University of Hong Kong และ Chinese University of Hong Kong ได้อันดับรวมที่ 4 และ 7 ตามลำดับ และได้อันดับขององค์ประกอบหลักนี้อยู่ที่ 55 และ 63 ตามลำดับ ทั้ง ๆ ที่ว่าอันดับขององค์ประกอบหลักด้านทรัพยากรอาจารย์อยู่ที่ 1 และ 2 ตามลำดับ ถ้ามหาวิทยาลัยทั้งสองแห่งนี้ไม่ถูกกระทบจากองค์ประกอบหลักด้านนี้ ก็คงจะได้อันดับรวมเป็นที่ 1 หรืออย่างน้อยที่สุดอยู่ในอันดับรวมที่ 1 ถึง 3 เป็นต้น ส่วน University of Dhaka และ Ewha woman's University มีอันดับขององค์ประกอบหลักด้านชื่อเสียงทางวิชาการอยู่ที่ 77 และ 43 ตามลำดับ และมีอันดับขององค์ประกอบหลักด้านทรัพยากรอาจารย์อยู่ที่ 51 และ 57 ตามลำดับ กลับได้รับการจัดอันดับรวมเป็น 37 และ 26 ตามลำดับ เนื่องจากมีอันดับด้านองค์ประกอบหลักด้านการคัดเลือกนิสิตนักศึกษาเป็นที่ 1 และ 2 ตามลำดับ สำหรับมหาวิทยาลัยในประเทศ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก็ได้รับผลกระทบจากองค์ประกอบหลักด้านนี้มากเช่นเดียวกัน เพราะมีการปรับการคิดคะแนนจากส่วนย่อยดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น อันดับรวมที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้รับคือ 29 ลดลงจากปีที่แล้ว 10 อันดับ โดยที่อันดับขององค์ประกอบหลักด้านนี้เคยอยู่ในอันดับที่ 4 แต่ครั้งนี้นักกลับได้อันดับที่ 42 ซึ่งไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ง่าย ๆ ถ้าการประเมินมีมาตรฐานที่ดี จากตัวอย่างที่ได้กล่าวมาข้างต้นผู้อ่านคงจะได้เข้าใจถึงความไม่คงเส้นคงวาในการจัดอันดับซึ่งมีองค์ประกอบหลักด้านการคัดเลือกนิสิตนักศึกษาแล้ว สิ่งที่น่าเป็นห่วงคือในการจัดอันดับครั้งต่อไปถ้านิตยสารฯ นี้ยังคงใช้เกณฑ์ที่มีองค์ประกอบหลักด้านนี้อยู่ ผลกระทบคงเกิดกับอันดับของมหาวิทยาลัยในประเทศค่อนข้างจะแน่นอนตามข้อมูลของอัตราการแข่งขันที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ผู้เขียนเพียง**

แต่ยกส่วนย่อยแรกขององค์ประกอบหลักด้านนี้ให้ผู้อ่านพิจารณาเท่านั้น แต่ถ้าผู้อ่านลองพิจารณาส่วนย่อยที่เหลือขององค์ประกอบหลักด้านนี้ก็พอทราบว่าส่วนย่อยเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อเช่นเดียวกันถ้าการส่งข้อมูลของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยให้กับนิตยสารฯ ฉบับนี้ไม่ได้อธิบายกระบวนการเอ็นทรานซ์ระบบใหม่ให้กับผู้จัดอันดับเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องเพียงพอ สำหรับการประเมินคะแนนจาก องค์ประกอบหลักด้านอื่นๆ ได้ใช้วิธีคิดคะแนนจากส่วนย่อยต่างๆ ด้วย ซึ่งบางส่วนย่อยของบางองค์ประกอบหลักไม่ได้ให้อำนาจให้กับมหาวิทยาลัยในประเทศมากนัก เช่น การมีสิทธิเข้าถึงอินเทอร์เน็ต และการมีสิทธิเข้าถึง E-mail เป็นต้น เนื่องจากความแตกต่างของความเจริญทางเทคโนโลยีเมื่อเทียบกับบางประเทศในเอเชีย

3. บทสรุป

การประเมินคุณภาพของสถาบันการศึกษาเป็นเรื่องละเอียดอ่อน เพราะสถาบันการศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคน การนำข้อมูลบางด้านมาเปรียบเทียบกันจำเป็นต้องมีการปรับฐานการคิดและตรวจสอบแหล่งที่มาของข้อมูลว่าสื่อความหมายได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์หรือไม่ การวิเคราะห์ข้อมูลใดๆ โดยไม่ได้คำนึงถึงความหมายในการเปรียบเทียบอาจจะนำมาซึ่งผลสรุปที่ไม่คงเส้นคงวา เพราะผลวิเคราะห์ที่ได้เกิดจากการนำข้อมูลมาใช้ไม่สมเหตุสมผล สิ่งที่สถาบันการศึกษาพึงกระทำ คือ การตรวจสอบวิธีการประเมินจากส่วนย่อยต่างๆ ของแต่ละองค์ประกอบหลักกว่ามีความถูกต้องในเชิงวิชาการและหลักการเปรียบเทียบหรือไม่ เพราะกระบวนการเอ็นทรานซ์ของแต่ละมหาวิทยาลัย หรือของแต่ละประเทศอาจมีความแตกต่างกัน ขนาดของสถาบันฯ และระบบการบริหารก็อาจแตกต่างกัน ดังนั้น การนำคะแนนที่ได้ในแต่ละองค์ประกอบหลักมารวมกันจึงไม่น่าสื่อความหมายในภาพรวมของความก้าวหน้าของสถาบันหนึ่งว่าเหนือกว่าอีกสถาบันหนึ่งได้ สิ่งที่สื่อได้จริงๆ ก็คือ ความเด่นในแต่ละด้านของสถาบันฯ ถ้าข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ในแต่ละองค์ประกอบหลักมาจากรฐานการคิดที่สามารถเปรียบเทียบกันได้ ผู้เขียนหวังว่าผู้บริหารของประเทศคงจะเอาใจใส่ในเรื่องการศึกษาของชาติให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบการคัดเลือกเข้าสถาบันการศึกษา ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องใช้เกณฑ์ที่ถูกต้องและมีคุณภาพตามหลักวิชาการที่เกี่ยวข้อง เพราะการใช้เกณฑ์ที่ไม่ถูกต้องก็จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพของบัณฑิตไทย และคุณภาพของทรัพยากรบุคคลของชาติในอนาคต และผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเอ็นทรานซ์ระบบใหม่คงจะนำบทเรียนที่ได้จากความผิดพลาดในการดำเนินการและเกณฑ์ต่างๆ ในปีการศึกษา 2542 มาปรับปรุงกระบวนการและเกณฑ์ให้มีประสิทธิภาพและมีความถูกต้อง เพื่อเสริมสร้างคนรุ่นใหม่ที่มีคุณภาพที่ดีต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- ธีระพร วีระถาวร. (2541). เอ็นทรานซ์ระบบใหม่ของไทยจะดีขึ้นได้อย่างไร?. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย*, 11(2), 1-11.
- ธีระพร วีระถาวร. “การจัดอันดับของสถาบันการศึกษาเชื่อถือได้มากจริงหรือ ?” *สยามโพสต์*. (13 มิถุนายน 2540) : หน้า 3 และ *มติชนรายวัน* (19 มิถุนายน 2540) : หน้า 12 และ *จุฬาสัมพันธ์* (23 มิถุนายน 2540) : หน้า 12 และ *จุฬาสัมพันธ์* (23 มิถุนายน 2540) : หน้า 12-15 และ *วารสารสถิติ* ปีที่ 23 มิถุนายน 2540: 16-19.